

ENLLAÇOS D'INTERÈS

<http://lletra.uoc.edu/ca/autora/empar-moliner>

**Biblioteca
Sant Bartomeu**

Ajuntament d'Alpocat

**Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpocat
Tel. 973 737728**

A/e:

biblioteca@alpocat.cat

Web:

<http://www.alpocat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

Dilluns de 14 a 20:30

Dimarts, dimecres, dijous i divendres de 10 a 20:30

Dissabte de 10 a 13:30

Bústia exterior de retorn de préstec.

**El proper dia que ens trobarem serà:
23/02/2012**

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

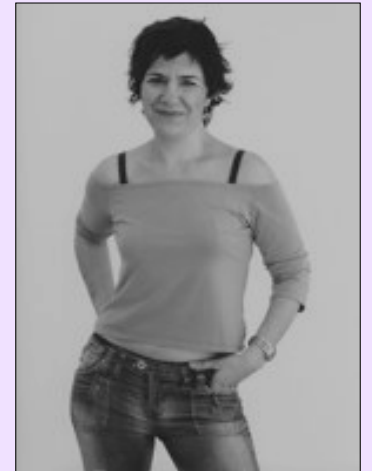
Empar Moliner *No hi ha terceres persones*

Santa Eulàlia de Ronçana, 1966

Empar Moliner ha estat actriu de teatre i de cabaret. Cursà estudis de periodisme i és col·laboradora habitual de ràdio, televisió i premsa escrita. S'inicià com a contista amb l'obra *L'ensenyador de pisos que odiava els mims* (1999), una col·lecció de relats satírics que proposa una mirada freda, sarcàstica, corrosiva i feroç sobre les obsessions i les actituds més característiques del nostre temps. Ha continuat conreant aquest gènere amb els llibres *T'estimo si he begut* (2004), guardonat amb la Lletra d'Or 2005, *Busco senyor per amariat i el que sorgeixi* (2005) i *No hi ha terceres persones* (2010). Amb la seva primera novel·la, *Feli, esthéticienne*, una comèdia sobre el desig, va obtenir el Premi Josep Pla 2000. L'any 2006 publicà el recull d'articles *¿Desitja guardar els canvis?*.

Al febrer de 2012 està prevista l'aparició a l'editorial Columna de la novel·la *La col·laboradora*.

Les seves obres han estat traduïdes al castellà, l'anglès i l'alemany.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Empar Moliner
—No hi ha terceres persones
—
QUADERNS CREMA

La literatura d'Empar Moliner arrela en el nucli del remolí quotidià. És una literatura fonda, destil·lada de la naturalesa agredolça i tragicòmica de la realitat, i només una lectura banal podria estar impedita de travessar el tel de ceba de les situacions comunes que aquesta literatura recrea per accedir als temes argumentals clàssics: la passió, les potències de la rutina, la por, l'amor i el desamor, l'assot de les impostures de la classe mitjana...

En una singladura ferma que va des de *L'ensenyador de pisos que odiava els mims* (1999), que passa per *Feli, esthéticienne* (2000) i l'imponent aplec de contes *T'estimo si he begut* (2004), fins a arribar a *No hi ha terceres persones*, Moliner ha aconseguit bastir unes lleis narratives que imposen la seva pròpia lògica. És a dir, ha fundat una veu, ha alçat un univers literari travessat per una catenària d'esdeveniments, textures morals, llenguatges, personatges i sons plenament verços.

Els deu contes d'aquest aplec titulat *No hi ha terceres persones* capturen de manera magistral la poderosa ambivalència d'una realitat que oscil·la entre la tendresa i la cruesa. En un punt intermedi entre l'humor sincopat de la literatura de Baltasar Porcel -que enmig d'ambientacions miserioses, de cop i volta deixa fulgurar un vigorós raig de comicitat- i el rerefons il·luminador de l'humor en la literatura de Ferran Torrent -que en un context de constants fulguracions còmiques és capaç de revelar un fris de devastació-, la ironia en aquests contes de Moliner estableix una aliança insubornable entre elements polaritzats: entre ignorància candorosa i certesa lacerant

(*La sessió de maquillatge*), entre joventut i desfici pel pas del temps (*La pregunta és: per què aquest canvi de registre?*), entre amor i servitud (*Quina noia tan animosa* i *Melodie Nakachian*), entre ambició i realitat (*La guia Michelin* i *La contra*), entre realitat i idealització de la realitat (*Una mica de dieta i exercici*).

És una ironia que s'assembla a un somriure enmig de la foscor, destinat a desactivar la tragèdia però també, al mateix temps, a no minimitzar la gravetat. I aquesta maniobra s'acosta a la vida real, ens aproxima a la naturalesa humana, tan voluble que sempre prodiga l'alternança entre la voluntat d'equilibri i el govern efectiu de la desraó. Amb un càlcul precís de l'ambigüitat, desplegant-se a través d'una tècnica narrativa que suggereix però no mostra, i amb un llenguatge dúctil al servei de la tensió narrativa i harmonitzat amb el registre, els protagonistes d'aquests contes es mouen entre l'abisme que separa la dimensió social de les persones i la seva veritat íntima, allò que en l'argot sociològic podríem confrontar amb els termes d'esfera privada i esfera pública.

Aplanats pel rodet de la realitat, els protagonistes d'aquests contes es revelen estremidorament humans. I per tant se sotmeten als deliris racionals propis de l'espècie ("Ella donava una explicació psicològica a cada cosa que feia") i menen "una vida amfíbia, plàcida i contradictòria com poques". Són personatges que estenen la seva força humana en la tercera persona que aquests contes invoquen de manera directa: el lector. Un lector trasbalsat pel goig literari i el vigor d'uns protagonistes tan naufrags com ell mateix, personatges feliços i damnificats a parts iguals. Un nou gran pas de rosca de Moliner.

“De l'epidermis a l'ànima”, Lluís Muntada

El País, 10/06/2010